

השיט על הכרת היה מקסים. הים — כחלחל, חלק
ומבריק כראי והמים זכרים וצלולים.
— "תשטו מהמים, הם טובים ומתקים" אמרו השיטים.
שאנו מלא הספלונים ושתיינו.
— "ונכו, מתקים", נשמע אישור.

אני היתי מוסיפה עוד קצר סוכר, חשבתי בלב ולא
הuzzi לומר שלא יחשדו כי שאין מי הכרת טעימים לחיכי.
תס השיט ואנו על שפת ים כנרת במקום הקרי "טבחה".
עד מהרה מצאנו עצמנו רכובים על גבי הפרדות עם אוכ-
פיהם הרחבים, ו... עולים ומטפסים בשביili עקלתו ופנינו
ראש-פינה. בדרכ נפתח כלוב והיונים עזבונו לא נקפת
מצפון ואפלו לא איחולי הצלחה בדרכנו החדשה.

כאמור, היה זה בחורף, ובאין כבישים קשה היה לעبور
את הדרכ על נחליה וביצותיה, שבין ראש-פינה למטולה,
ומה גם ל"חיל כבד" כמוונו. נשארנו, איפוא, לחורף בראש-
פינה ואבא נתמנה מלא מקומו של מנהל ביה"ס שם,
שמחה וילקומי ששהה אותו זמן בחו"ל.
באביב, עם הסנווניות הראשונות, הגיעו למטולה.

עוד בשבתנו בראש-פינה נסע אבא, רכב על חמוץ ("הרכב")
המקובל ביותר באותה ימים), למטולה לבחון מקרוב את
מקום עבודתו ומגורינו, החדש. בשובו בישר לנו שקנה
אצל אחד האקרים עשר רחלות עם טליותיהן. לשמחה לא
היה גבול ומיד ישבנו כולנו ואבא בראש, לחשב מה יהיה גודל
העדר תוך 2—3 שנים הקרובות. החשבון היה פשוט וקל:
20 רחלות והטליות תמלטנה עוד 20 והרי לכמ 40 כבשות
אשר בעבר שנה תהיינה 80 ו... החישובים היו מעודדים מאוד